

DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții
Supreme de Justiție,

în următoarea componență

Președinte – Tamara Chișca-Doneva

judecători –Maria Ghervas, Nina Vascan, Victor Burduh, Dumitru Mardari

examinând recursul declarat de Solovei Marfa, reprezentată de avocatul
Cebotari Adrian,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Solovei Marfa
împotriva Societății Comerciale „Mobiport Lux” Societate cu Răspundere Limitată
cu privire la încasarea indemnizației unice pentru decesul angajatului în urma
accidentului de muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020 prin care s-a
respins apelul declarat de Solovei Marfa și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru din 13 martie 2019,

c o n s t a t ă :

La 25 iunie 2018, Solovei Marfa, s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere
de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Mobiport Lux”, ulterior concretizată
solicitând încasarea indemnizației unice în mărime de 530 928 de lei.

În motivarea acțiunii, a reiterat că, la 24 iunie 2015 în cadrul societății
„Mobiport Lux” s-a produs un accident de muncă soldat cu decesul angajatului,
Valeri Solovei, care deținea funcția de sudor-montor.

În rezultatul cercetării tuturor circumstanțelor accidentului de muncă, organul
de urmărire penală și instanțele de judecată au confirmat că acesta a fost un accident
în muncă.

Conform art.18 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 186-XVI din 10
iulie 2008, precum și prevederilor Regulamentului cu privire la plata de către
întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității
de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni
profesionale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.513 din 11 august 1993,
întreprinderile, organizațiile și instituțiile, indiferent de formele lor de proprietate și
de activitate economică, în conformitate cu legislația Republicii Moldova poartă
răspundere materială pentru prejudiciile cauzate angajaților de accidente de muncă
sau afecțiunile profesionale.

Astfel, în afară de despăgubirea, care se acordă în modul stabilit de lege, întreprinderea este obligată, conform Legii securității și sănătății în muncă, să plătească o indemnizație unică, iar dreptul la indemnizația unică o au persoanele care se aflau la întreținerea decedatului.

Reclamanta a indicat că, la momentul producerii accidentului, locuiau împreună cu Valeri Solovei și se afla la întreținerea lui Valeri Solovei, care era unicul întreținător, angajat în câmpul muncii.

Astfel, în cazul decesului angajatului, survenit în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale, cuantumul indemnizației unice pentru persoanele care beneficiază de acest drept se stabilește în suma rezultată din înmulțirea salariului mediu anual al celui decedat cu numărul de ani compleți pe care acesta nu i-a supraviețuit până la vârsta de șaizeci de ani, dar nu mai puțin decât zece salarii medii anuale.

Având în vedere că Valeri Solovei era angajat cu un salariu lunar în acord, precum și imposibilitatea la zi de a determina salariul și/sau venitul clar, a calculat indemnizația rezultând din salariul mediu stabilit pe republică pentru funcția de sudor- montor, adică suma de 4424,40 de lei lunar, aplicând informația statistică oficială pentru genul dat de activitate.

Reclamanta a solicitat plata indemnizației, luând ca bază informația statistică pentru anul 2015, unde salariul mediu lunar în sectorul real este de 4424,40 de lei lunar, în total suma indemnizației constituie 530 928 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 martie 2019 cererea de chemare în judecată depusă de Marfa Solovei împotriva S.R.L. „Mobiport Lux” cu privire la încasarea indemnizației unice pentru decesul angajatului în urma accidentului de muncă, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2019 s-a respins ca fiind neîntemeiat apelul declarat de Marfa Solovei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 martie 2019.

La 02 martie 2020, Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Adrian Cebotari, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2019 solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei la rejudecare.

Prin decizia Curții Suprem de Justiție din 22 iulie 2020 s-a admis recursul declarat de Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Adrian Cebotari.

S-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2019 și s-a trimis cauza spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020 s-a respins ca fiind neîntemeiat apelul declarat de Marfa Solovei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 martie 2019.

La 03 decembrie 2020, Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Adrian Cebotari a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare, a reiterat că nu este de acord cu decizia instanței de apel.

În urma cercetării tuturor circumstanțelor accidentului de muncă, organul de urmărire penală și instanțele de judecată au confirmat că accidentul produs la 24 iunie 2015, soldat cu vătămarea gravă a angajatului Solovei Valeri, iar ulterior din cauza complicațiilor a decedat, este un accident de muncă. Fapt confirmat prin sentința Judecătorei Chișinău din 26 decembrie 2017 privind condamnarea dirigintelui de șantier, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 183 alin.(1) Cod penal.

Vinovăția dirigintelui de șantier Ouș Vitalie a fost confirmată prin audierea martorilor, rapoartelor de expertiză medico-legală și a Raportului de expertiză din domeniul relațiilor și securității în muncă.

Recurenta a indicat că are dreptul de a solicitat indemnizația unică care urmează a fi achitată de S.R.L. „Mobiport Lux”, deoarece se afla la întreținerea lui Solovei Valeri și acesta era unicul întreținător al familiei,.

Potrivit Raportului de Expertiză Medico-Legală nr. 194D/1517 din 10 ianuarie 2016, cu privire la examinarea medico-legală a cadavrului lui Solovei Valeri, s-a depistat traumă deschisă a abdomenului și a bazinului cu plagă contuză ruptă, penetrantă a peretelui abdominal anterior, lezarea mezoului intestinului subțire, fracturi cominutive ale aripilor oaselor iliace cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, ruptura pereților canalului inghinal și ruptură completă a ligamentului inghinal, traumatizarea arterei iliace externe stîngi, hemoperitoneu, hematom retroperitoneal, echimoză difuză pe partea laterală dreaptă a corpului, excoriație pe coapsa stîngă - care au fost produse prin acțiunea traumatică cu corp (-uri) contondent (-e) sau/și la lovirea de acesta (acestea).

Leziunile depistate au fost produse cu puțin timp până la internarea în staționar. Trauma cu leziunile descrise mai sus în comun se califică ca vătămare corporală gravă.

Nu se exclude posibilitatea formării leziunilor corporale depistate în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță. Pe perioada aflării în staționar, bolnavul a contactat infecție pulmonară manifestată prin bronhopneumonie purulentă severă, care a generat decesul. Deci trauma primită nu are legătură cauzală directă cu decesul.

Leziunile corporale primite de Solovei Valeri sunt grave, dar prin acordarea ajutorului medical specializat și calificat, pericolul pentru viață a fost înlăturat, și dacă nu se asocia infecția pulmonară, persoana putea să supraviețuiască.

Toate leziunile care întrunesc criteriul pericolului pentru viață subînțelege că pot duce la deces, fără acordarea ajutorului medical.

Trauma cu leziunile corporale primite de Solovei Valeri sunt grave și fără acordarea ajutorului medical specializat și calificat prezentau pericol pentru viață. Moartea lui Solovei a survenit la 12 iulie 2015 ora 17.25 în rezultatul insuficienței cardio pulmonare, cauzată de bronhopneumonia purulentă, ce se confirmă prin modificările patologice respective depistate la necropsie și adevărate de rezultatele histopatologice de laborator.

Recurenta a indicat că, între vătămările constatate la Solovei Valeri și survenirea decesului există legătură cauzală indirectă și anume dacă Solovei Valeriu nu ar fi primit vătămările corporale la locul de muncă, nu ar fi internat în spital și nu survenea decesul în rezultatul insuficienței cardio-pulmonare.

La caz, există elementele pentru tragerea la răspundere a angajatorului și anume constatarea existenței cumulative a faptei ilicite a angajatorului, or, salariatul a suferit un prejudiciu material și/sau moral în legătură cu prestarea muncii, și există o legătură de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat, existând culpa angajatorului.

Recurenta consideră că, S.R.L. „Mobiport Lux” poartă răspundere materială pentru prejudiciile cauzate în urma accidentului de muncă, produs la 24 iunie 2015.

În drept, recursul este întemeiat în baza dispozițiilor art. 432 alin.(2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța menționează că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 24 septembrie 2020.

La 03 noiembrie 2020, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților copia deciziei motivate.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 03 decembrie 2020, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Astfel, la 12 ianuarie 2021 instanța de recurs a comunicat intimatului copia recursului, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, (f. d.202).

Prin referința depusă la 15 februarie 2021, S.R.L. „Mobiport Lux” a menționat că soluția instanței de apel este un corectă.

Survenirea decesului lui Solovei Valeriu ca urmare a contactării infecției pulmonare în perioada tratării leziunilor corporale cauzate în rezultatul accidentului la locul de muncă, nu-i poate fi imputată S.R.L. „Mobiport Lux”.

Instanța de apel corect a stabilit că, Solovei Valeri nu a decedat în urma accidentului de muncă și nici urmare a leziunilor corporale grave, ci în urma contactării, în perioada aflării în staționar a unei infecții pulmonare.

În cererea de recurs, recurentul nu a motivat esența încălcării normelor de drept material sau procesual. Intimatul a pledat pentru respingerea recursului.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 10 februarie 2021 recursul înaintat de Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Cebotari Adrian, s-a declarat admisibil.

Potrivit art. 441 și art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului, verificând în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 din Codul de procedură civilă, prezentul recurs se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând argumentele invocate în recurs, pe baza materialelor din dosar, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este întemeiat și urmează a fi admis cu casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020 și trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În baza art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Examinând decizia contestată, prin prisma motivelor de recurs invocate, Colegiul reține următoarele:

Din materiale dosarului se constată că, Solovei Valeri a fost angajat în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „Mobiport Lux” în funcție de sudor-montor.

La 24 iunie 2015, dirigintele de șantier al S.R.L. „Mobiport Lux”, i-a dat ca sarcină lui Solovei Valeri dezasamblarea cazanului de aburi din hala de uscătorie amplasată pe str. Muncești 569, mun. Chișinău, iar în timpul efectuării lucrărilor a avut loc prăbușirea cazanului, condiționată de modalitatea de executare a lucrărilor aleasă incorect, prin lipsa acțiunilor de întărire a elementelor de sudare ale cazanului și drept consecință Solovei Valeri a fost prins și strivit accidental de cazanul care îl demonta.

Ca urmare, în privința dirigintelui de șantier al S.R.L. „Mobiport Lux”, Ouș Vitalie a fost pornită cauza penală de învinuire în baza art.183 alin.(1) din Codul penal, care reglementează încălcarea de către o persoană cu funcție de răspundere ori de către o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau altă organizație nestatală a tehnicii securității, a igienei industriale sau a altor reguli de protecție a muncii, dacă această încălcare a provocat accidente cu oameni sau alte urmări grave.

În cadrul urmăririi penale, acesta nu și-a recunoscut vina în încălcarea securității tehnice.

Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 decembrie 2017, Ouș Vitalie a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 183 alin.(1) din Codul penal, adică încălcarea regulilor de protecție a muncii și eliberat de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Prin urmare, în cadrul cauzei penale în privința dirigintelui de șantier al S.R.L. „Mobiport Lux”, Ouș Vitalie s-a constatat că acesta a încălcat prevederile actelor legislative și normative din domeniul muncii, ceea ce a condus la producerea accidentului de muncă.

În speță, obiectul litigiului privind plata indemnizației unice pentru decesul angajatului în urma accidentului de muncă derivă din circumstanțele stabilite atât în cadrul urmăririi penale cât și a instanței de judecată.

În corespundere cu art. 117 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea cauzei, din

depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților.

Art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă reglementează că, instanța trebuie să cerceteze direct și nemijlocit probele, să asculte explicațiile părților și intervenienților, depozițiile martorilor, concluziile expertului, consultațiile și explicațiile specialistului, să ia cunoștință de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio și să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanțelor constatate și al probelor cercetate și verificate în ședință de judecată.

Deci, unul din principiile care guvernează procesul civil este cel al nemijlocirii, care presupune ca instanța de judecată trebuie să valorifice probele înainte să soluționeze litigiul, adică să aibă un rol activ în cercetarea și administrarea probelor în cadrul procesului de judecată.

Din probele existente și constatările instanței de apel Colegiul constată că, soluția este emisă fără o administrare a înscrisurilor doveditoare.

Or, scopul nemijlocirii în administrarea probelor într-un litigiu sunt indisolubil legate de necesitatea prezentării în fața judecătorului a surselor primare de documentare asupra situației de fapt, cât și a probelor administrate de către alte autorități publice.

Respectiv, în cazul în care în speță se solicită plata indemnizației unice pentru decesul angajatului în urma accidentului de muncă, instanța urma să solicite reclamantului prezentarea în instanța de judecată a probelor administrate în cadrul cauzei penale de învinuire a lui Ouș Vitalie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 183 alin.(1) din Codul penal și anume, procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă mortal și raportul de expertiză judiciară nr.545 din 09 iunie 2016, prin care s-au constatat anumite circumstanțe ce țin de decesul lui Solovei Valeri.

Or, anume actele respective, sunt probe decisive în emiterea soluției la caz, potrivit căreia instanța poate constata legătura de cauzalitate între decesul lui Solovei Valeri și accidentul produs la 24 iunie 2015.

Instanța de recurs conchide că, instanța de apel a pronunțat o soluție în baza unor probe insuficiente pentru lămurirea aspectelor deduse judecății și fără a face o cercetare temeinică a fondului cauzei.

În speță, procedura verificării corectitudinii înscrisurilor prezentate se impune, iar instanța avea obligația de a dispune prezentarea înscrisurilor care au stat la baza condamnării lui Ouș Vitalie, pentru dezbaterea argumentelor invocate de părți.

Or, aspectul dat, este necesar anume pentru lămurirea împrejurărilor de fapt și de drept deduse judecății.

Colegiul reține că, atât instanța de fond cât și instanța de apel la soluționarea litigiului în cauză au reținut că aplicabile sunt prevederile art. 123 alin. (3) din Codul de procedură civilă sentința pronunțată de instanța judecătorească într-o cauză penală, rămasă irevocabilă, este obligatorie pentru instanța chemată să se pronunțe asupra efectelor juridice civile ale actelor persoanei împotriva căreia s-a pronunțat sentința numai dacă aceste acte au avut loc și numai în măsura în care au fost săvârșite de persoana în cauză, respingând astfel acțiunea reclamantei.

Însă, instanța de recurs constată că, reclamanta a înaintat pretențiile sale față de angajatorul cu care soțul său Solovei Victor a avut raporturi de muncă, și nici de cum

nu a formulat pretenții față de Ouș Vitalie, condamnat în baza unui sentinței irevocabile, în temeiul art. 183 Cod penal.

Astfel, în circumstanțele date Curtea de Apel la rejudecare urmează să stabilească pe cât sunt aplicabile prevederile art. 123 alin. (3) din Codul de procedură civilă speței în cauză.

În temeiul art. 130 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, statuează că, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

În prezenta cauză, instanța nu a efectuat o cercetarea multiaspectuală, de natură să conducă la o justă soluționarea a cauzei.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, Convenția nu reglementează regimul probelor, ca atare (Mantovanelli împotriva Franței, pct. 34).

Admisibilitatea probelor și aprecierea acestora sunt în primul rând de competența dreptului intern și a instanțelor naționale [García Ruiz împotriva Spaniei (MC), pct. 28]. Situația este similară în ceea ce privește forța probatorie și sarcina probei. Tot instanța națională este cea care apreciază utilitatea probelor propuse [Centro Europa 7 SRL și Di Stefano împotriva Italiei (MC), pct. 198].

Cu toate acestea, conform Convenției, caracterul echitabil al procedurii este evaluat în lumina întregii proceduri, în special a modului în care au fost colectate probele.

Prin urmare, trebuie să se asigure că mijloacele de probă au fost prezentate astfel încât să asigure un proces echitabil (Blucher împotriva Republicii Cehe, pct. 65).

Instanța de recurs atestă că la adoptarea actului de dispoziție, instanța de apel urmează să efectueze o analiză mai amplă a situației de fapt și să intervină în administrarea înscrisurilor, pentru a constata circumstanțele importante ale cauzei inclusiv temeiurilor și pretențiilor care au generat apariția litigiului, ceea ce instanța de recurs nu poate da aprecierea respectivă, în cazul în care la dosar lipsesc înscrisurile primare privind accidentul de muncă.

Totodată, Colegiul menționează că trimiterea la rejudecare doar o singură dată pentru erori ce nu pot fi corectate de către instanța de recurs se referă în exclusivitate la retrimiterile repetate ale proceselor cauzate de erori anterior constatate de către instanța de recurs pe fondurile acțiunilor examinate.

Netrimiteria cauzei spre rejudecare a doua oară, a fost concepută de legiuitor ca o dispoziție edictată în favoarea părților, urmărindu-se soluționarea într-un termen rezonabil a cauzelor, însă, în speță, aplicarea acestei dispoziții este în defavoarea recurentului, aplicarea ei producându-i daune mult mai mari decât trimiterea spre rejudecare.

Or, Colegiul reține că, instanța de apel rejudecând cauza, nu s-a conformat constatărilor din decizia Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020 prin care s-a dispus administrarea probelor în vederea lămuririi situației de fapt, în sensul de a se

stabili legătura cauzală dintre circumstanțele stabilite în cadrul cauzei penale de învinuire a lui Ouș Vitalie și decesul lui Solovei Valeri.

Astfel că, instanța de apel nu a manifestat suficient rol activ în vederea soluționării fondului cauzei, prin neadministrarea nemijlocită a probelor utile și concludente în scopul elucidării și clarificării litigiului dedus judecătii. Nu a analizat situația de fapt prin prisma actelor și lucrărilor cauzei și normelor de drept material aplicabile raportului respectiv.

Prin urmare, neadministrarea probelor echivalează cu ne cercetarea fondului cauzei, astfel încât în temeiul art. 432 alin.(4) din Codul de procedură civilă, va fi admis recursul declarat de Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Cebotari Adrian, cu trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel, urmează să țină cont de cele menționate, de a supune aprecierii pretențiilor reclamantului în raport cu argumentele și probele necesare, în vederea elucidării exacte a situației de fapt.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că eroarea nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În conformitate cu art. 445 alin. (1), lit. c) din Codul de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Solovei Marfa, reprezentată de avocatul Cebotari Adrian.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2020, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Solovei Marfa împotriva Societății Comerciale „Mobiport Lux” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea indemnizației unice pentru decesul angajatului în urma accidentului de muncă, și se trimite cauza pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Maria Ghervas

Nina Vascan

Victor Burduh

Dumitru Mardari

